

GILLETTE ET NUMERUS TRES

Numerus tres me cotidie sequebatur.

Omni momento.

Et quotiens minime exspectabam, apparebat.

Paucis abhinc diebus, cum expergiscerer, parvum tumorem sub dextra parte maxillae animadverti.

Magnitudine fere colei.

Uxor mea rogavit quid esset.

Ei responsum dedi unicum quod sensum haberet.

Cum iam diu non peregrinatus essem — fortasse propter expectationem, fortasse propter necessitatem, fortasse propter nimiam testosteroni productionem — tertius coleus crescere statuerat.

Nec ego eram qui eligerem ubi collocaretur.

Uxor mea subrisit.

Dixit ut stultum agere desinerem et medicum adirem.

Sed qualem medicum?

Medicum generalem?

Medicum valetudinarii?

Medicum specialem?

Medicus familiaris pauca sciebat et experimentis vivere videbatur.

Medicus valetudinarii interventibus celeribus vivebat sine ullo officio quicquam probandi.

Medicus specialis pecuniam exigebat et ideo mihi non conveniebat.

Ministerium medicum urgentium optimum inter pessima videbatur.

Medica ianuam aperuit et rogavit quid vellem.

Adhuc extra portam stabam.

«Scio tabernam pomorum et holerum proximam esse», inquam, «sed estne hoc re vera ambulatorium medicum?»

«Est. Quid vis?»

«Duo chiliogrammata musarum. Si me intrare sinis, tibi dicam quam varietatem.»

Subrisit et portam aperuit.

Deinde vultum meum vidit et tertium coleum meum.

Chirothecae apparuerunt.

Locus inspectus est.

Parotitis statim exclusa est.

Eam iam superaveram cum quattuor annos natus essem.

Sententia advenit.

Glandula lymphatica inflammata.

Statim inspicienda erat.

Operatio «Reditus Certus Medicis» publice incohata erat.

Tres praescriptiones:

Antibioticum.

Medicamentum steroideum.

Exploratio ultrasonica.

Et promissio post tres dies redeundi ad ulteriorem aestimationem.

Deinde folium chartae sumpsit et instructiones scribere coepit quae explicarent quomodo exploratio ultrasonica facienda esset.

Subrisi.

«Certane es collegam tuum instructionibus scriptis egere ut sciat quomodo exploratio ultrasonica fiat?»

«Recte dicis», respondit.

Deinde venit quaestio inevitabilis.

«Quid facis ut vivas?»

«Aegrotus sum.

Sed plurimum temporis in tabernis pomorum et holerum consumo.»

Surrexi.

«Domum eo.

Me allio curabo.

Et deinde tibi nuntiabo.

Tu inter paucos fortunatos es qui re vera ad otium emeritum pervenient.

Cum homines effectus invenerint, multi collegae tui novam professionem fortasse quaerere debebunt.»

Cum domum adveni, uxor mea expectabat.

Sollicita.

Scire volebat quae esset diagnosis.

Ei dixi ne sollicita esset.

Mox me iterum iter facturum esse.

Et tumorem fortasse evaniturum esse.

Fortasse etiam antequam aëroplanum terram attingeret.

Ferdinando